שסופה לטמא טומאה חמורה אמר חזקיה

הואיל ויכול לגוררה ולהעמידה על פחות

מכזית א"ל ר' ירמיה לרבי זירא ומי אמר

חזקיה הכי והא איתמר שחמ בה שנים או

רוב שנים ועדיין היא מפרכסת חזקיה אמר אינה לאברים ר' יוחגן אמר ישנה לאברים

חזקיה אמר אינה לאברים מתה היא רבי

יוחנן אמר ישנה לאברים לאו מתה היא

א"ל יצתה מכלל חיה ולכלל מתה לא באת

גופא שחם בה שנים או רוב שנים ועדיין היא מפרכסת חזקיה אמר אינה לאברים ר'

יוחנן אמר ישנה לאברים אמר ר' אלעזר נקום

להא דר' יוחנן בידך דתני רב אושעיא כוותיה

דתני רב אושעיא ושישראל ששחם בהמה

ממאה לעובד כוכבים שחט בה שנים או רוב

שנים ומפרכסת יו מטמאה טומאת אוכלין

אבל לא מומאת נבלות אבר הפורש ממנה

כפורש מז החי ובשר הפורש ממנה כבשר

הפורש מן החי ואסור לבני נח ואפי' לאחר

שתצא נפשה ישחט בה אחד או רוב אחד

אינה משמאה שומאת אוכלין ינחרה אין בה

מומאה של כלום יועובד כוכבים ששחם

בהמה מהורה לישראל ומפרכסת מממאה

מומאת אוכלין אבל לא מומאת נבלה אבר

הפורש ממנה כפורש מן החי ובשר הפורש

ממנה כפורש מן החי ואסור לבני נח

ואפילו לאחר שתצא נפשה שחט בה אחד

א אהלות לעיל ינו [תוספתא בו, **ב**) לעי ל) [עוטפעתו מאפוע רפ"ב], ב) לעיל יט:, ג) לעיל לג., ד) [ויקרא יא], ב) וע"ל ד"ה השומטו. מ"ז, ח) ל"ל התם בלא וי"ו. מהר"מ.

גליון חש"ם

תום' ד"ה ומי וכו' ניחא ליה. עי' לעיל דף קטז ע"ב מוד"ה ומי:

הנהות הכ"ח

(ל) רש"י ד"ה מהו שחליל וכו׳ חיה היא ומצלת או

מוסף רש"י

הרוצה לאכול כו'. משום דמעלי כדאמר לקמן נסמוך הרולה שיברים כו' (לעיל לג.). מבית שחיטתה. שחיטו מחוסר לחותכו הפשט ויכול הפשע ויכוג נחומכו מיד קודם יליחת הנפש ומתחין לה עד שתלח נפשה, דחמריון בחרצע מיתות (סנהדרין סג.) מנין שחסור לחכול מן הבהמה קודם שתנא נפשה ת"ל לא תאכלו על הדם (לעיל לג.). אחד כוכבים כו'. ולא אמרינן במיתה תליא מילתא והויא אבר מן החי לגבייהו (שם). ומדיחו יפה יפה. מפני שעדיין נבהל הדם לנאת ולא יצא (שם).

לריכה הכשר דילפינן מזרעים. וטעמאש דמחשבה משום דסתמא לאו לאכילה קיימא ובכפרים קיימינן שאין רגילים לאכול עופות אבל אברים דבשר מן החי לא מטמא כדאמר לקמן בפרקין (דף קכח:) ועל בכרכים תנוף (עוקנים פ"ג משנה ג) דאין לריכין מחשבה דסתמא לאכילת

טובדי כוכבים טומדם: אמר מזהיה. שאני מתניתין דבמפרכסת קיימינן שעדיין אין בה טומאה חמורה וסופה נמי שמא לא תבא לידי טומאה חמורה שהרי הוא יכול לגוררה לגירורים דקים פחותים פחותים מכזית עד שתכלה כולה ושוב לא תטמא טומאת נבלות אבל נבלת עוף טהור כבר מתה וראויה לטמא טומאה חמורה: ומי אמר חוקיה הכי. אלמא סבירא ליה לחזקיה הא דתנן דאין טומאת נבלות במפרכסת: שחט בה. בטמחה: חינה לחברים. חין בן נח מוזהר עליה משום אבר מן החי וכ"ש בטהורה דליכא מידי דלישראל שרי ולעובד כוכבים אסור ואפילו רבי יוחנן מודי בה בטהורה: א"ל. מודה חזקיה דאינה מטמאה כנבילה ואע"פ שמותרת לבני נח דינאה מכלל חיה ולכלל מתה לא באת ובטומאת נבלות כתיבד) וכי ימות: דתני רב אושעיא כוותיה. דאסורה לבני נח: מטמאה טומאת אוכלין. אם נגעה בשרץ וחזרה ונגעה באוכלין הואיל וישראל שחטה שחיטה מעלייתא וחישב עליה להאכילה לעובד כוכבים כדפרישית לעילה): כפורש מן החי. ומטמה מיד כאבר מן הנבלה דאמרי' בהאי פירקא (לקמן דף קכח:) אבר מן החי מטמא כנבלה: ובשר הפורש ממנה כפורש מן החי. אין בו טומאה דבשר הפורש מן החי טהור ולהכי הוי חכמן החי שחקור לבני נה: הפילו לחחר שחלה נפשה. הואיל ונחתך מחיים והיינו כר׳ יוחנן: שחט בה אחד אינה מטמאה טומאת אוכלין. דלא אשכחן היתר אכילה בדכוותה לא לישראל ולא לבני נח וכן בנחרה ועודה מפרכסת: מטמחה טומחם חוכלין. הוחיל ויש היתר אכילה בדוגמתה אם שחטה ישראל השתא נמי מהניא לה הך מחשבת עובד כוכבים לצורך ישרחל לשוייה אוכל: במקום שאין עושה אומה טרפה. כגון חלי קנה: שחט ישראל. וגמר עובד כוכבים הואיל וגמרו ביד עובד כוכבים טרפה: יפה יפה. יותר מבשר אחר מפני שלא הספיק דמו לנאת וכשחותכו נבלע בתוכה לפי שכשהבהמה מוליחה נשמה היא מתאנחת ומוליא דמה יפה: וממתין לה עד שחלא נפשה.

הואיל ויבול לגוררה ולהעמידה על פחות מבוית. פ״ה שיכול שסופה לטמא טומאה המורה. אדם ובגדים אם יאכלנה הילכך אינה לחותכה בחתיכות קטנות פחותות מכזית בעודה מפרכסת ולא היה לריך לפרש כן אלא אפילו חתיכות גדולות ובלבד שלא יהיו

הנבלה הוא דקאמר נריך שישייר ויעמיד על יי (טומאה) פחות מכזית: ולהעמידה על פחות מכזית. וא"ת השתא נמי

סופו לטמא טומאה חמורה כיון דאילו מנטרף ליה עם חלי זית אחר מטמא כדאמר פ׳ דם שחיטה וכריחות דף כא) וי"ל דהתם בנבלה שמתה לגמרי מהני נירוף אבל הכא הואיל וסופו לטמא טומאה חמורה אחר שתמות שילרפנה לכזית לא אמרי׳: רבי אמר חזקיה הבי. דחוקיה אחוקיה פניחא ליה לאקשויי אע"ג דהוי מלי לאקשויי בלאו הכי ממתניתין דקתני אבל לא טומאת נבילות אחזקיה דאמר מתה היא: נחרה אין בה מומאה של כלום. היינו נמי אין מטמאה

טומאת אוכלין דקתני גבי שחט בה סימן אחד אלא משום דלא עשה בה דרך שחיטה נקט האי לישנא כלומר נחרה יוהתם פשוט דאין בה טומאה כלל כיון דלא עבד כלל דרך שחיטה: ועובד כוכבים ששחם בהמה מהורה לישראל. רכותא נקט

דאפי׳ לישראל דבשחיטה תליא מילתא אבר הפורש ממנה כפורש מן החי: אביי אמר אינה מצלת כו'. וטעמא משום דכי חיה היא לכל דבריה ולכך רובעה חייב ומ"מ מטמא

טומאת אוכלין כיון דבת אכילה היא ובקונט׳ פירש משום דלחומרא ותימה אי ספיקא היא אמאי רובעה חייב:

או רוב אחד אינה מטמאה טומאת אוכלין או רוב אחר אינה מטמאה טומאה אוכלין נחרה אין בה טומאה של כלום יישחט עובד כוכבים במקום שאין עושה אותה או רוב אחד אינה מטמאה טומאת אוכלין מרפה ובא ישראל וגמרה כשרה שחם ישראל בין במקום שעושה אותה מרפה ובין במקום שאין עושה אותה מרפה ובא עובד כוכבים וגמר שחימתו פסולה ובין במקום שאיל מבהמה קודם שתצא נפשה חותך כזית בשר מבית מיהרוצה שיאכל מבהמה קודם שתצא נפשה הותך כזית בשר מבית שחימתה ומולחו יפה יפה ומריחו יפה יפה וממתין לה עד שתצא נפשה ואוכלו אחד עובד כוכבים ואחד ישראל מותרין בו מסייע ליה לרב אידי בר אבין דאמר רב אידי בר אבין א"ר יצחק בר אשיין הרוצה שיבריא חותך כזית בשר מבית שחימה ומולחו יפה יפה ומדיחו יפה יפה וממתין לה עד שתצא נפשה אחד עובד כוכבים ואחד ישראל מותרים בו בעי ר' אלעזר שהה בה דרם בה מהו א"ל ההוא סבא הכי א"ר יוחנן צריכה הכשר שחימה כבהמה מהורה הכשר למאי אמר רב שמואל בר יצחק בדיקת סכין בעא מיניה רבי זירא מרב ששת מהו שתציל על הבלועין שבתוכה א"ל מטמאה טומאת אוכלין ומצלת א"ל אינה מטמאה טומאת נבלות ולא תְצִיל אמר אביי אינה מצלת על הבלועים שבתוכה דהא מטמאה טומאת אוכלין יוהרובעה חייב דהא אינה מטמאה טומאת נבלה: רבי יהודה אומר האלל [וכו']: אמר רב הונא מוהוא שכנסו ואמר רב הונא שני חצאי זיתים שישנן על גבי העור העור מבמלן אליבא

כדתניא בארבע מיתות (סנהדרין דף סג.) מנין לאוכל מבהמה קודם שתצא נפשה שהוא בלא תעשה שנאמר [ויקרא יט] לא תאכלו על הדם ואסמכתא דרבנן בעלמא היא: **אחד עובד** כוכבים ואחד ישראל מוחרים בו. דהואיל ומוחר לישראל הוחר אף לעובד כוכבים דליכא מידי דלישראל שרי ולעובד כוכבים אסור. אבל הנך דלעיל שחיטת טמאה וכן שחיטת עובד כוכבים בטהורה אין בה היתר לישראל ולעובד כוכבים נמי לא משתריא דחיה היא: מסייע ליה לרב אידי. הא דהתני שאף העובד כוכבים מותר בו: שיבריא. בשר זה טוב לרפואה: בעי רבי אלעור. הומתניתין דישראל בטמאה ועובד כוכבים בטהורה דטעמא דמשוינן לה אוכלא משום שחיטה היא דהא נחרה אין בה טומאה: שהה בה או דרם מהו. מי הוי כנחירה ולא מטמאה: **כבהמה טהורה**. כאילו מטהרה לאכילה: **למאי**. הלכחא קא דייק כולי האי הכשר שחיטה בטהורה⁰: **מהו שתליל** על הבלועין שבחוכה. ישראל בטמאה ועובד כוכבים בטהורה ומפרכסת ובלעה כלים בחייה והרי היא באהל המת מהו שחליל עליהן כדאמרן בבהמה המקשה (לעיל דף עא:) בלע טבעת טהורה ונכנס לאהל המת לא נטמאה הכא מאי כיון דאינה מטמאה טומאת חגבלות חיה היא (h) או דילמא כיון דמטמאה טומאת אוכלין אינה מצלם דלאו בלוע הוא. ובישראל בטהורה לא מיבעי לן דודאי אינה מצלת הואיל ואף באכילה מותרת ועובד כוכבים בטמאה פשיטא לן דמללת הואיל ואין בה טומאה של כלום אלמא חיה היא: א"ל מטמאה טומאה אוכלין. אלמא מתה היא: ומצלח. בתמיה: אמר אביי אינה מצלח כו'. לחומרא: חייב. מיתה במזיד וחטאת בשוגג: והוא שכנסו. דגלי דעתיה דלא בטליה מעיקרא אבל נתכנס מאליו "כמו שכנסוהו תינוקות אחר הפשט לא הואיל ובטל מתחלה ונעשה עור תו לא הדר הוי בשר דלטומאת אוכלין הוא דמהניא מחשבה לשויה אוכלא דאפילו עור ששלקו מטמא טומאת אוכלין וַלִּשִיל שו:] אחרי שעשאו רך אבל לשויה בשר לא:

לו א ב ג ד מיי׳ פ״ג מהלי טומאת אוכלין הלכה ד: לו ה מיי׳ פ״ד מהלכות שחיטה הלי יג טוש״ע "ד סי" ב סעיף י: לח נמיי פ״ם שם הלי ב סמג לאוין קלו טוש"ע י"ד סיי כו: למ ז מייי פ"כ מהלי

: て口と

טומאת מת הלי ג: מ ח מיי פ"א מהלכות איסורי ביאה הל' יב: מא ט מיי׳ פ״א מהל׳ שאר אבות הטומאות הלכה ח:

מב י מיי שם הלכה יב:

שימה מקובצת

מטמאה טומאת **ל]** אוכלים. נ״ב עי׳ תוס׳ לעיל דף כ״ב: **5]** וטעמא בככורות דאין צריכין: בבכורות דאין צריכין: ד] ולהכי הוי כפורש מן מתניתא: (] כיון דאינה מטמאה טומאת ונבלותו יה זיה היא ומצלת או דלמא: אבל נתכנס מאיליו כגון -שהכניסוהו תינוקות או